

РЕШЕНИЕ

№ 1854

гр. София, 12.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Ирина Стоева

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Пепа Маринова-Тонева Въззивно гражданско дело № 20211100506993 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение № 20054134 от 26.02.2021 г. по гр.д. № 43577/2018 г. Софийски районен съд, 143 състав признал за установено по предявения иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, че М. Б. ДЖ., ЕГН *****, дължи на „А1 Б.“ ЕАД (предишно наименование „М.“), ЕИК ****, сумите, за които е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 09.11.2017 г. по ч.гр.дело № 77443/2017 г. по описа на Софийски районен съд, а именно: сума в размер на 223.20 лв. - главница, представляваща потребени и незаплатени далекосъобщителни услуги по договор за доставка на далекосъобщителни услуги № М3254876/18.07.2012 г., за доставена услуга в отчетен период от 14.08.2014 г. до 13.03.2015 г., ведно със законна лихва от 30.10.2017 г. до изплащане на вземането. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът е осъден да заплати на ищеца разноси за исковото производство в размер на 505 лв., както и сторените разноси в заповедното производство по ч.гр.дело № 77443/2017 г. по описа на Софийски районен съд в размер на 205 лв.; На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът е осъден да заплати по сметка на Софийски районен съд

сумата 300 лв. - изплатено възнаграждение на вещото лице по съдебно-графическа експертиза.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от ответника М. Б. ДЖ., чрез назначения му по реда на чл. 47, ал. 6 ГПК особен представител адв. Т.Ш. от САК, който го обжалва изцяло с оплаквания за неправилност – неправилно приложение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. В нарушение на съдопроизводствените правила съдът не се произнесъл по релевираното с отговора на исковата молба възражение за погасяване по давност на вземането. Издадените от ищеца фактури представлявали частни свидетелстващи документи, съдържащи изгодни за ищеца факти и нямали обвързваща съда доказателствена сила. В тях можело да се съдържат и лизингови вноски, а не само далекосъобщителни услуги. Шест от посочените от ищеца фактури били на стойност 14.88 лв., а последната – на почти десетократно по висока стойност – 133.92 лв., а същевременно в мотивите на решението било посочено, че месечната абонаментна вноска е в размер на 25.90 лв. В мотивите се сочело още, че фактурите съдържат информация за сключените от ответника различни договори с ищеца, в т.ч. информация относно лизинговия договор. Коментирали се допуснати и приети заключения на ССЕ и СТЕ, каквито по делото не били приемани. Същевременно съдът направил категоричния извод, че между страните е възникнало валидно облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия при общи условия в твърдения от ищеца обем. Поради това моли съда да отмени атакуваното решение и вместо това постанови друго, с което да отхвърли предявения иск. Прави евентуално възражение за прекомерност по смисъла на чл. 78, ал. 5 ГПК на претендирано от насрещната страна адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна „А1 Б.“ ЕАД, ЕИК ****, с отговор по реда на чл. 263, ал. 1 ГПК оспорва жалбата и моли съда да потвърди решението като правилно. Съображения излага в молба-становище от 31.03.2022 г. Претендира разноски.

Въззивната жалба е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от надлежна страна и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон (т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС).

Атакуваното решение е валидно и допустимо, но въззивният съд го намира за неправилно по следните съображения:

С исковата молба, и след частично прекратяване на производството по реда на чл. 232 ГПК, съдът е сезиран с иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ГПК за сумата 223.20 лв. - главница, представляваща цена на доставени в периода 14.08.2014 г. - 13.03.2015 г. далекосъобщителни услуги по договор № M3254876/18.07.2012 г. За вземането е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 77443/2017 г. на СРС, 143 състав.

За доказване на претенцията си ищецът е представил договор № M3254876/18.07.2012 г. и Приложение към договора; Приложение към договор № 501631357/11.04.2014 г., договор за продажба на изплащане № 3254876/11.04.2014 г. и Приложения № 1 и № 2 към договора за продажба на изплащане, както и общи условия на „М.“ ЕАД. Други доказателства не са били представени от ищеца, включително цитираните в исковата молба и в атакуваното решение 7 бр. фактури.

Поради това основателен е доводът в жалбата за необоснованост на изводите на районния съд, който, освен че е приел, че между страните било налице валидно облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия, е изложил и мотиви, че вземането на ищеца за цена на далекосъобщителни услуги се установявало от неналични по делото фактури.

Дори фактури да бяха представени обаче, само от тях не би могъл да се направи извод за дължимост на претендираните от ищеца суми. С оглед заявените с отговора на исковата молба възражения, в тежест на ищеца съобразно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК е било да докаже пълно и главно твърденията си, че дължимите от ответника суми са в претендирания размер, вкл. като поиска изслушване на СТЕ, което не е сторено. Следва да се посочи и че съгласно Приложение към договор № 501631357/11.04.2014 г., с което

ищецът твърди договорът от 2012 г. да бил „новиран“ (факт, също останал недоказан по делото, вкл. – че ответникът бил въведен в системата на ищцовото дружество с един индивидуален номер - М3254876, и с клиентски № 501631357), е уговорена месечна такса от 25.90 лв., а по описаните в исковата молба 6 бр. фактури са начислени стойности от по 14.88 лв., които кореспондират с Приложение № 2 към договора за продажба на изплащане, и една фактура от 17.03.2015 г. – на стойност 133.92 лв. Договорът за продажба на изплащане обаче не е предмет на настоящия спор - заповед за изпълнение е издадена за вземане за далекосъобщителни услуги по договор № М3254876/18.07.2012 г., а не за вноски по договор за продажба на изплащане № 3254876/11.04.2014 г.

Предвид непроведеното от ищеца пълно и главно доказване на претенцията му, съдът следва да приложи неблагоприятните последици на правилата за разпределение на доказателствената тежест, като приеме недоказания факт за неосъществил се. Предявеният иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД е неоснователен и подлежи на отхвърляне.

Крайните изводи на двете инстанции са противоположни, поради което атакуваното решение следва да бъде отменено изцяло и вместо това постановено друго, с което искът се отхвърли.

При този изход, разноски на въззиваемия не се следват, а от въззивника не са направени, поради което разноски за настоящата инстанция не се присъждат.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СРС сумата 300 лв. – депозит за експертиза. Съобразно изхода на делото и т. 7 на Тълкувателно решение № 6/06.11.2013 г. по тълк.д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, въззиваемият следва да бъде осъден да заплати по сметка на СГС дължимата държавна такса за въззивно обжалване в размер на 25 лв.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение № 20054134 от 26.02.2021 г., постановено по гр.д. № 43577/2018 г. на Софийски районен съд, 143 състав, **и вместо него**

ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „А1 Б.“ ЕАД (предишно наименование „М.“), ЕИК ****, срещу М. Б. ДЖ., ЕГН *****, иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ГПК за сумата 223.20 лв. - главница, представляваща цена на доставени в периода 14.08.2014 г. - 13.03.2015 г. далекосъобщителни услуги по договор № М3254876/18.07.2012 г., за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 77443/2017 г. на СРС, 143 състав.

ОСЪЖДА „А1 Б.“ ЕАД ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ****, **да заплати** по сметка на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД сумата **300.00 лв.** (триста лева), представляваща заплатен от бюджета на съда депозит за експертиза.

ОСЪЖДА „А1 Б.“ ЕАД ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ****, **да заплати** по сметка на СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД сумата **25.00 лв.** (двадесет и пет лева), представляваща държавна такса за въззивно обжалване.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____